

GERI IR BLOGI PENITENTAI

/ 28 /

Šiandieninė mūsų tema liečia gerus ir blogus penitentus. Kalbėtus gerus ir blogus nuodėmklausius, atrodą, nuodėmų pakalbėti ir apie gerus ir blogus penitentus. Iš kitos pusės, truputį keistai skamba: "Geri penitentai, blogi penitentai". Kokie tie "geri" gali būti, kad visi atrodą tik blogi tegali būti, nes visi jie su nuodėmėmis. Bet čia kalba eina ne apie jų nuodėmes, o apie juos pačius, kaip penitentus, kaip atgailotojus. Čia gali gi jie būti ir nevienodi: vieni geri, kiti netikę.

XX XXXXXXXXXXXX

Išpažintis, kaip jau girdejote ir žinote, yra priemonė padaryti atgailai, sutvarkyti blogą gyvenimą. Dėl to ir asmenys, kurie eina išpažintis, vadinami penitentais, mūsų kalboje – atgailotojais. O atgailoti žmogus gali ir gerai ir prastai. Kad būtų galima geriau įsiziūrėti į skirtumą palinkime du pavyzdžius.

Stai žmogus eina išpažintis. Jos jis nebuvo porą ar trejetą metų ir tai ne iš kokio nors negalėjimo, kad nebuvo ilgą laiką tėvynėje, o iš paprasčiausio apsimėidimo. Jis galė jį mamaškiei sliaip taip prisineko per rekolekcijas atlikti velykinę. Kad jau prikalbėjo, dėl šventos ramybės, kaip sakoma, atėjo. Eidamas į bažnyčią jis užsuko ir šen ir ten; buvo pas draugą bedievi ir su juo persiskyrė tik prie šventoriaus vartų, kur anas nepanorėjo įeiti. Girdejo jis jo patyčias ir kitokias nelabai religijai

pagarbias kalbas, o dabar su visokiomis mintimis stovi eilėje ir dairosi. Dairosi ir jau tas nervintis, kad kunigas tik vienas, o eilė dviguba ir ilga: negreitai teprieis atlikti tą ceremoniją, kaip jis vadiną išpažintį. Pagaliau eilė sutrumpėjo ir jis prie langelio pritūpė, mat ilgas buvo, o klauptis atpratęs. Užmiršo ir persišegnoti, kai kunigas žegnojo ir vietoje "Gerbe Jėsiui Kristui" išėjo kažkas panašaus į "Reguž bus pagarbinas". Pūsdamas kunigui į pačią burną savo rūkoriaus kvėpą pasakė, kad išpažinties buvo jau seniai ir pats to gerai neatsimena. Siek tiek pakeičęs, su žmona siek tiek susipykęs, nu bažnyčią on niekada neina, nes nei laiko turis, o daugiau ką čia bepasekyti, kad nieko nepadarė, nieko neužmūšė, nieko nepavogė. Nori duok išrišimą, nori neduok: vis tiek pat savo jau padaręs. Žmonių buvo daug, ilgom žmonom kunigėlis neturėjo laiko, peržegnojo, pabarbeno ir jis nuejo pas piliorių sukalbėti savo penkių poterėlių. Knygos jis neturėjo, nes "buvo užmiršęs" namie ir šis žmonai neatėjo į galvą jam ką nors į kišenę įbrukti. Tad, atsiklaupęs ant vieno kelio, maskatuodamas ant vieno piršto kepturę, sukalbėjo slap taip tuos poterius ir jau galvojo, kad greičiau duotų kas Komunią, o jau paskui greičiau namo. Šį kartą jam pavyko, nes kaip tik kunigas taip ir padarė: be delsimo Komunią išdavė, o po trijų minučių jis jau buvo laisvas ir jau šventoriuje rūkė pypkę su sutiktais pažįstamais.

Kitas ne taip padarė. Jis išpažinties eidavo beveik kas mėnesį, o šį kartą jam išėjo net trys: kažkaip užsilaikė ir nutęsė. Dabar jis buvo susirūpinęs, kaip čia susitvarkyti reikėlelius, nes per tris mėnesius, atrodo ir nejučiomis kai kas daugiau

pasidare, negu anksčiau. Į tą tarpą įlindo net du mišių apleidimai, kurių jis stengėvosi neapleisti. Kažkas atėjo iš kaimynų, jis nebedrįso pasisakyti, kad nori eiti bažnyčion ir nebenuėjo. Buvo ir kitų negerumelių. Daugokai per šiuos mėnesius jis erzlus buvo, žmona susirgo, jam vienam teko visas pasidirbinti, o nervų tiek dabar ir neberandęs. Atrodo jis ir maldoje apsilaidinų, ir su vaikais ne visai korektiškų apšėjimų ir kitų kasdieninių menkniekių. Bet jam tai atrodo ne mažais dalykais, kadangi nebuvo praręs nuodėmės daryti be atodairos. Naigi nutarė šiandien susitvarkyti. Bažnyčion atėjo kiek ankstelčiau, kad galėtų labiau susitelkti ir pasirengti. Kaip jis ir padarė. Knygą turėjo gerą ir ją labai saugojo. Iš jos jis jau buvo pripratus rengtis kaip iš savo darbo, kuriame įžiūrėdavo mažausią raukšlėlę. Pasirengė ir priejo prie klausyklos. Kaip išpažintis atliekama jam nereikėjo pasiškinimų. Visa tai jis žinojo kaip savo penkis pirštus. Jam svarbu buvo ką pasakys kunigas. O tas tuoju su-griebe už svarbiusio pasiškindamas, kad mišias apleisti dėl kaimynų svečiavimosi nera menkas dalykėlis, o sunki nuodėmė ir jei-gu jis rimtai rūpinasi jų saugotis, geriau parodyti daugiau drąsos, negu dabar parodė. Dėl to jis labiausiai ir bijojo, nes pats suprato, kad negerai padarė. Išgirdęs kunigo pastabele, susigraudino ir nuoširdžiai pasižadėjo to išvengti. Po išpažinties jis jautė didelį palengvėjimą ir, nors nebuvo iš didžiųjų nusidėjėlių, ant abiejų kelių atsiklaupė ir dėkojo Dievui ir džiaugėsi, kad jis vėl yra tvarkoje su palengvėjusia sąžine. Jam atrodė, kad kunigo užduotoji trijų poterėlių atgaila aiškiai per mažė ir jis pats pridėjo Švč. M. Marijos litaniją.

Stai jums, kad ir sugalvoti, bet du aiškūs dviejų penitentų, atgailotojų pavyzdžiai. Jie abu nusidėjėliai, nors ir nevienodai, ir dėl to abiejų nepavedinsi tuo atžvilgiu tik gerais. Tačiau ir nusidėjėliai būdami abu vienas nuo kito tuoju pat atsiskyrė. Jie abu galėjo lygiai pagerėti, bet taip neatsitiko. O neatsitiko dėl to, kad vienas namatgaila, tai yra pasitaismas rūpejo; o kitas ne. Vienas jų buvo geras penitentas, o kitas blogas. Geras dėl to, kad jis savo nuodėmes tikrai norėjo panaikinti ir panaikino, tikrai norėjo doriau gyventi ir tuo nuoširdžiai rūpinosi. Kitas buvo daug blogesnis savo gyvenime už šitą, bet nei jis rimtai galvojo išpažintį atlikti, tai yra pasinaudoti tuo sakramentu savo gyvenimą sutvarkyti, nei jis jį rimtai ir nuoširdžiai atliko. O svarbiausia, kad jis ir ateityje nebemane ką nors pakeisti iš to, dėl ko jis buvo žmonos ar kitų namiškių prikalbėtas atlikti išpažintį.

Šitas penitentų nevienodumas reikia gerai išidėmėti, nes dabar reta gerų, o labai daug tokių, kaip pirmasis. O tai reikia išidėmėti? Dėl to, kad blogas penitentas ir toliau pasiliks blogu žmogumi, nes atgailos sakramentas jam nič nieko nepadedą. Tik geras penitentas, tikras atgailotojas gali iš jo gauti neišsivaizduojamai didelių malonių. Mes turime būti suinteresuoti būti tik gerais penitentaais, tik gerais atgailotojais, nes kitaip beprasmiška mums eiti išpažinties. Geras penitentui išpažintis visuomet padeda. Ir su kiekvienu jų jis vis labiau gerėja. Blogam ne tik nieko nepadedą, bet su kiekvienu jų jis vis labiau tolsta ir nuo gero ir nuo Dievo. Daug buvo ir seniau blogų penitentų ir dėl to dabar tiek jau seniai nebėinančių išpažinčių ir

nebenorinčių Dievo. Jų dabartinis neįmanoma išpažinties aiškiai išduoda kokie jie tada buvo penitentai. Jie buvo blogi atgailotojai ir dėl to ir atgailos sakramentas nieko jiems nedavė. Jūs tai nežaiskite, tik vaidindami, kad atgailojate, nes susilauksite panašiai liūdnų pasekmių. Jūs būkite tik geri penitentai, tai tikri atgailotojai ir atgailotojos. Amen.

1967.2.25